

EMIL A. NEGRUȚIU

A fost profesor universitar și rector la Universitatea de Agronomie din Cluj-Napoca, academician. S-a născut la 14 august 1911, în satul Petrisat din județul Alba și a trecut în neființă la 14 mai 1988 în Cluj-Napoca.

Din păcate, studiile preuniversitare nu au fost date publicității. Se știe precis că a făcut studiile universitare în perioada 1928-1932 la Cluj. Între anii 1942-1945 este numit inginer șef al Stațiunii experimentale a Banatului la Cenad, județul Timiș. Tot atunci devine și cadru didactic la Facultatea de Agronomie Cluj - Timișoara, între anii 1943-1948, fiind conferențiar de zootehnie, dar și de Tehnică Experimentală (1948-1951).

Fiind un exemplu de dăruire și pasiune pentru profesia sa, între anii 1949-1954 este numit profesor de Mecanizarea și Electrificarea Agriculturii, dar și de Genetică și Amelioararea Animalelor (1954-1975). Pentru meritele sale profesionale și organizatorice deosebite, va fi propus și rămâne Rector al Institutului Agronomic din Cluj, între anii 1956-1975. Concomitent, i se încredințează și conducerea Stațiunii experimentale pentru cultura porumbului din Turda (1957-1962). Este ales Membru al Academiei de Științe Agricole în 1969, iar din 1947 membru corespondent al Academiei Române.

La începutul anilor 1960, când a fost Rector al Institutului Agronomic din Cluj, a avut o activitate deosebită, luptând cu curaj pentru dezvoltarea, extinderea și modernizarea Facultății Veterinare. Rezultatul consecvenței sale a fost acela de a obține fonduri pentru extinderea facultății și crearea unui laborator veterinar modern. Ca tânăr inginer proiectant la DSAPC (Direcția de Sistematizare, Arhitectură și Proiectarea Construcțiilor) din Cluj, am fost solicitat să fac parte din colectivul de proiectare, mai ales că această activitate urma a se efectua gratuit, din cauza lipsei de fonduri. Am acceptat să mă implic, cu entuziasm specific tinereții, dar mai ales ca urmare a faptului că am cunoscut un om care mi-a lăsat o impresie deosebită, prin dăruirea și entuziasmul său, îndreptând proverbul că „omul sfințește locul”.

Și acum, iată, după atâția ani, vreau să-i aduc un gând pios, prin care să-i cinstesc memoria, făcându-l cunoscut celor care se gândesc la înaintașii noștri, patrioți dăruți profesiei și patriei noastre...

A avut o fructuoasă activitate științifică și de cercetare; nu numai practică și didactică universitară, contribuind, singur sau în colaborare, la elaborarea a numeroase lucrări științifice, studii și inovații. În cea mai mare parte, acestea au avut ca obiect factorii ce inhibă sau favorizează creșterea tineretului taurin, cunoașterea caracterelor și particularităților raselor indigene și străine de taurine, ovine și suine. A inițiat cercetări de genetică cantitativă și a populațiilor de taurine din

Transilvania efectuate la parametri echivalenți pe plan mondial. Rezultatele cercetărilor sale s-au concretizat în numeroase lucrări cum ar fi: „Genetica și ameliorarea animalelor” (1969); „Cercetări de genetică cantitativă la rasa Bălțată românească și Brună de Maramureș” (1970); „Genetica animală” (1975); „Ameliorarea animalelor domestice” (1975) și multe altele.

În colaborare cu A. Petre, a înființat primul Laborator de Cercetare Genetică Cantitativă și a populațiilor de animale din țara noastră (1965), în cadrul Institutului Agronomic din Cluj, la care am participat efectiv, atât la proiectare cât și la realizarea acestuia.

Pentru recunoașterea activității sale deosebite și dăruirii profesionale exemplare este primit în anul 1969 Membru titular al Academiei de Științe Agricole din România, iar după cinci ani, în 1974, devine membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România. A fost distins cu Ordinul „Coroana României” în grad de Cavaler; cu „Ordinul Muncii” clasa a II-a; Medalia „Meritul Cultural” și „Profesor Emerit”.

În semn de respect și onoare, Grupul Școlar Agricol din Turda a primit numele de „Colegiul Emil Negruțiu”.

Prof. Univ. Dr. Ing. **GHEORGHE P. ȚICLETE**

0%

User Rating: Be the first one !

